

4177

கல்ஷெவட்டு

திருவள்ளூர்வராண்டு 2028 (தாது ஆண்டு) தை-மாசித் திங்கள்

மகன் சீராளனைத் தந்தை சிறுதொண்டரும்
தாய் வெண்காட்டுநங்கையும் இணைந்து கழுத்தை அரியும் காட்சி.

காலாண்டிதழ் - 49 (1997, ஜனவரி திங்கள்) விலை ரூ. 1-50

தமிழ்நாடு அரசு தொல்பொருள் ஆய்வுத்துறை

உள்ளே.....

பக்கம்

1. ஆசிரியம்

— டாக்டர் சு. இராசகோபால் ... 1

2. பெரியபட்டினம்

— புலவர் செ. இராச ... 10

3. அரங்கனைப் பாடிய சைவ எல்லப்ப நாவலர்

— ச. கிருஷ்ணமூர்த்தி ... 17

4. பாலக்கோம்பை காமநாயக்கர் செப்பேடு

— டாக்டர் வெ. வேதாசலம் ... 20

5. சேடப்பட்டிச் செப்பேடு

— மா. சந்திரமூர்த்தி ... 27

6. Story of Ciruttondar in Sculptures

— Natana. Kasinathan ... 33

முகப்புப் பட விளக்கம் :

மகன் சீராளனைத் தந்தை சிறுதொண்டரும் தாய் வெண்காட்டு நங்கையும் இணைந்து கழுத்தை அரியும் காட்சி. ஏகாம்பரேஸ்வரர் கோயில் வளாகத்தில் உள்ள சிறுகோயில் அதிட்டானத்தில் காணப்படும் சிற்பம். விசயநகரர் காலம், கி. பி. 16 - ஆம் நூற்றாண்டு.

ஆசிரியம்

டாக்டர். சு. இராமகோபால்
சிறப்புநிலைக் கல்வெட்டாய்வாளர்

அண்மையில் தமிழ்நாடு அரசு தொல்பொருள் ஆய்வுத்துறையால் அறியப்பட்ட சில கல்வெட்டுகள் 'ஆசிரியம்' என்ற சொல்லுடன் விளங்குகின்றன. இவை ஒரு சில வரிகளில் அமைந்த கல்வெட்டுகளாகும். தனிப்பலகைக் கற்களில் பொறிக்கப்பட்டு நடப்பட்ட கல்வெட்டுகளாகவும் இவை விளங்குகின்றன. இக்கல்வெட்டுகளுடன் குத்துவிளக்குகள், முக்காலி மீதோ அல்லது தனித்தோ வைக்கப்பட்ட பூரண கும்பம், சாமரங்கள், வெண் கொற்றங்குடை, கஜலட்சுமியின் உருவம், குரங்கின் உருவம், கலப்பை, வில் போன்ற படைக்கலன்கள் ஆகியவையும் சிற்பங்களாகக் காணப்படுகின்றன. இக்கல்வெட்டுகள் கி.பி. 13-ஆம் நூற்றாண்டு முதல் 16-ஆம் நூற்றாண்டு வரையிலானவை.

ஆசிரியம் என்ற இச்சொல் ஆசிரயம், ஆச்சரயம், ஆச்ரயம் என்று மாறுபட்ட உச்சரிப்புகளுடன் தமிழ் மற்றும் கிரந்த எழுத்துக்களில் இக்கல்வெட்டுகளில் காணப்படுகிறது. ஆசிரியம் என்ற சமஸ்கிருதச் சொல்லுக்கு 'பாதுகாப்புத் தருதல் — அடைக்கலம் கொடுத்தல்' என்ற பொருள் உள்ளது.

குடுமியான்மலையில் கிடைத்த கல்வெட்டு மட்டும் ஆச்ரயம் என்ற சொல்லின் பொருளை விளக்குவதாக அமைந்துள்ளது. அக்கல்வெட்டின் வாசகம் பின்வருமாறு:

‘ஸ்வஸ்திஸ்ரீ திருநலக்குன்றம் இராகுத்தராயன் ஆச்ரயம்
அஞ்சினான் புகலிடம்¹’

ஆச்ரயம் என்பது அஞ்சியவர்கள் புகுமிடம் என்பது தெளிவாகிறது. இக்கல்வெட்டில் முக்காலி மீது பூரணகும்பம், குத்துவிளக்குகள் மற்றும் குரங்கின் உருவமும் காணப்படுகின்றன. குரங்கின் உருவம் இராமாயணத்தில் இராமனிடம் சரணடைந்த சுக்கிரீவனை உணர்த்துகிறதா என்பது தெரியவில்லை. பொன்னமராவதிப் பகுதியில் இன்னும் சில இடங்களில் குரங்கின்

உருவம் பொறித்த கல்வெட்டில்லாத கற்பலகைகள் அறியப்
பட்டுள்ளன. ஆசிரியம் காணப்படும் பிற கல்வெட்டுகளின்
வாசகங்கள் பின்வருமாறு :

1 'நாட்டாற்கு ஆசிரியம்'²

2 'ஸ்வஸ்திஸ் கேரளசிங்க வளநாட்டு சோழ
பாண்டிய நிலையூர் நாயனார் மாவலி வாணராயர்
ஆசிரியம்'³

3 'ஸ்வஸ்திஸ் வல்லநாட்டு நாட்டவர் பொன்னம
ராவதி நாட்டு குளமங்கலம் ஆசிரியம்'⁴

4 'ஸ்வஸ்திஸ் குலசேகரதேவர்க்கு யாண்டு 4ஆவது
பெருநல்லூர் பொன்னமராவதி நாட்டு வடபற்று
பனையூர் குளமங்கலத்து ஊரவர் ஆசிரியம்'⁵

5 'ஸ்வஸ்திஸ் கோமாற பன்மரான திருபுவனச்
சக்கரவர்த்திகள் எம்மண்டலமும் கொண்டருளிய
குலசேகர தேவர்க்கு யாண்டு 14வது கானனாடான
விருதராஜபயங்கர வளநாட்டு கான பெருநல்லூர்
படையில் தெரு கண்டியதேவநல்லூரில் யிருக்கிற
படையின் தேவர் ஆசிரியம்'⁵

6 'ஸ்வஸ்திஸ் குலசேகர தேவற்கு யாண்டு
40 ஆவது கானனாட்டுப் பெருநல்லூர் பொந்ந
மராவதி நாட்டு வடபற்று பனை ஊர் குளமங்கலத்து
ஊரவர் ஆசிரியம்'⁶

7 'ஸ்வஸ்திஸ் மலையாளங்குடி உத்தமசோழ
நாடாழ்வான் மும்முடியாண்டான் அகம் உடையார்
. . . நின்றாரான கம் ஆசிரியம்'⁷

8 'இராஜசிங்க மங்கலத்து ஊரவரோம்
விசையாலயதேவர்க்கு ஆச்சிரயம் . . . ச்ச நல்லூ
ரவர்'⁸

9 ' ம்ப நாட்டு நாட்டவர்க்கு
ஆசிரியம்'⁹

10 'ஸ்வஸ்திஸ் இ அகம் வாளிலான் இணை'¹⁰

மேலும் பெருங்கலூர் விஜயநகரர் காலக் கல்வெட்டு ஆசிரிய பிரமாணம் ஒன்றைத் தெரிவிக்கிறது.

‘பெருங்கோளியூர் ஊரவர்க்கு கீழ் சூதநாட்டு வாராப்பூர் அரையர்களில் முட்டயன் வாராப்பூர் நாடாழ்வானேன் ஆசிரியப் பிரமாணம் பண்ணிக் குடுத்த பரிசாவது’¹¹

இக்கல்வெட்டுகளை நோக்கும்போது ஊரவர், நாட்டவர், சிற்றரசர், படைப்பிரிவுகளைச் சார்ந்தோர் முதலியவர்கள் ஊர்களுக்குப் பாதுகாப்புத் தந்துள்ளனர் என்பது தெரிகிறது. இரு கல்வெட்டுகளில் அகம் என்று வருவதால் இருப்பிடங்களுக்கும் பாதுகாப்புத் தரப்பட்டிருக்கிறது என்று தெரிகிறது. இக்கல்வெட்டுகளின் அமைப்புகளை நோக்கும்போது இவை அறிவிப்புப் பலகைகள் போல இன்ன ஊர்/இடம், இன்னவரது பாதுகாப்பில் உள்ளது என்று அறிவிப்பது போலவே விளங்குவதும் உணரமுடிகிறது. பெருங்கலூர்க் கல்வெட்டு மூலம் பாதுகாப்புத் தருபவர்களுக்குப் பாதுகாப்புக் கோருபவர்கள் சில உரிமைகள் அல்லது வருவாய்களை ஏற்படுத்தி தந்துள்ளனர் என்பதும் தெரியவருகிறது.

புதுக்கோட்டைப் பகுதிக் கல்வெட்டுகளை நன்கு ஆய்வு செய்துள்ள திரு. ஆர். திருமலை, பாடிகாவல் முறை பற்றி விளக்குகின்றார்.¹² அவரது கருத்துப்படி பாடிகாவல் முறை என்பது பாதுகாப்புத் தந்து காவல் செய்யும் முறை ஆகும். டாக்டர் டி.வி. மகாலிங்கம் அவர்களும் பாடிகாவல் முறையினை, பாதுகாப்புத்தரும் காவல் முறை என்றே குறிக்கிறார். இங்கு காணப்படும் ஆசிரியம் பாடிகாவல் முறையை ஒத்த ஒன்றாகவே தெரிகிறது.

திரு. ஆர். திருமலை அவர்கள் குலசேகரபாண்டியன் காலத்தில் பணையர் குளமங்கலத்தைச் சேர்ந்த அரையர்களும் கோனாட்டு இரண்டுகரை நாட்டு நாட்டவரும் பாடிகாவல் தொடர்பாகச் செய்து கொண்ட ஆவணத்தை ஓரிடத்தில் விளக்குகின்றார். நமக்குக் கிடைத்துள்ள ஆசிரியம் கல்வெட்டு ஒன்றிலும் குலசேகரன் காலத்தில் பணையர் குளமங்கலத்தைச் சேர்ந்த ஊரவர் பெருநல்லூருக்கு ஆசிரியம் கொடுத்த செய்தி உள்ளது. பாதுகாப்புப் பெற்றவர்கள் வெவ்வேறு பகுதியினர் என்ற போதிலும் பாதுகாப்புக் கொடுத்தவர்கள் பணையர் குளமங்கலத்

தினர் என்று அறியும் போது ஒரு குறிப்பிட்ட பகுதியைச் சேர்ந்தவர்கள் பாதுகாப்புத்தரும் வல்லமையுடன் மறவர்களாய் விளங்கியிருக்கிறார்கள் என்பது தெரிகிறது.

பாடிகாவல் முறைபற்றி திரு ஆர். திருமலை அவர்கள் விவரிக்கும் பெரும்பகுதிக் கல்வெட்டுகள் திருமெய்யம் வட்டத்தைச் சேர்ந்தவை. அறியப்பட்டுள்ள ஆசிரியம் கல்வெட்டுகளில் பெரும்பகுதியும் திருமெய்யம் வட்டத்தைச் சேர்ந்தவை. எஞ்சியவை மதுரை, காமராசர் மாவட்டங்களைச் சேர்ந்தவை. பொதுவாக பாண்டிய நாட்டில் இக்கல்வெட்டுகள் காணப்படுகின்றன. இவற்றின் காலமும் கி. பி. 13-ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து கி. பி. 16-ஆம் நூற்றாண்டு களுக்குள் அடங்குகிறது. பாடிகாவல் முறை அதிக அளவு இப்பகுதியில், இக்காலக் கட்டத்தில் இருப்பதற்கான காரணத்தை விளக்க வந்த திருமலை அவர்கள் சோழர், பாண்டியரின் வலிவான ஆட்சிகளுக்குப் பிறகு மதுரைச் சுல்தான்கள் போன்றவர்களின் நிலையற்ற ஆட்சி, நாட்டு மக்களின் உடைமைகளுக்குப் பாதுகாப்புத் தரவில்லை. அங்கங்கு மக்களின் சாதாரண வாழ்க்கை பாதிக்கப்பட்டு அச்சத்திற்கு உள்ளானது. எனவே பாடிகாவல் முறை இப்பகுதியில் இக்காலக்கட்டத்தில் அதிகம் நிலவியது என்கிறார். அவரது கூற்று ஆசிரியங்கள் ஏற்படுவதற்கும் ஏற்புடையதாக விளங்குகிறது. இதேகாலக் கட்டத்தில் மதுரைச் சுல்தானியர்களின் கல்வெட்டுகளும் பணையூர், ராங்கியம் போன்ற திருமெய்ய வட்ட ஊர்களில் கிடைப்பது¹³ அவரது கூற்றிற்கு ஏற்ப உள்ளது.

அடிக்குறிப்புகள்

1. குடுமியான்மலை - திரு. சொ. சாந்தலிங்கம், தமிழ்நாடு அரசு தொல்பொருள் ஆய்வுத்துறை. இக்கல்வெட்டு 1975-76 ஆம் ஆண்டு கல்வெட்டுப் பயிற்சி மாணவர்களுடன் இக்கட்டுரை யாளரால் அறியப்பட்டது.
2. காமராசர் மாவட்டம் நதிக்குடியில் உள்ள இக்கல்வெட்டு திரு. ஆர். பாலசுந்திரன் உதவியுடன் அறியப்பட்டது.
3. ஆறுமுகம்பட்டி, திருப்பத்தூர் வட்டம் பசும்பொன் மாவட்டம் இக்கட்டுரையாளரால் அறியப்பட்டது.
4. மேலப்பணையூர், திருமெய்யம், புதுக்கோட்டை மாவட்டம்.

- 5 & 6. பொன்னனூர் திருமெய்யம் வட்டம், புதுக்கோட்டை மாவட்டம்.
7. மல்லாங்குடி, திருமெய்யம் வட்டம், புதுக்கோட்டை மாவட்டம்.
8. சேந்தன்பட்டி, திருமெய்யம் வட்டம், புதுக்கோட்டை மாவட்டம், இக்கட்டுரையாளரால் அறியப்பட்டது.
9. குளத்தூர், திருமெய்யம் வட்டம், புதுக்கோட்டை மாவட்டம். மேலப்பனையூர், பொன்னனூர், மல்லாங்குடி, குளத்தூர் ஆகிய கல்வெட்டுகள் ஆசிரியர் திரு. கரு. இராசேந்திரன் உதவியுடன் அறியப்பட்டு படிக்கப்பட்டன.
10. திருச்சுனை, மேலூர் வட்டம், மதுரைவட்டம். 1991-92 கல்வெட்டுப் பயிற்சி நிறுவன மாணவர்களால் அறியப்பட்டது. இக்கல்வெட்டில் உள்ள இசைவு என்பது இரசைவு என்பதாக இருக்கவேண்டும். ரசைவு என்பதற்கும் பாதுகாத்தல் என்ற பொருளுண்டு.
11. பெருங்கலூர் கல்வெட்டு, புதுக்கோட்டை சமஸ்தானக் கல்வெட்டு தொகுதி, எண் : 683, பொக்கண்ண உடையார் காலத்தியது.
12. டவுன்சிப் ஸ்டெடீஸ் இன் புதுக்கோட்டை ஸ்டேட் (ஆங்கிலம்) ஆர். திருமலை, கல்வெட்டுப்பயிற்சி நிறுவனம், தமிழ்நாடு அரசு தொல்பொருள் ஆய்வுத்துறை வெளியீடு.
13. 'காட்டுபாவா பள்ளிவாசல்' உலக இஸ்லாமிய இலக்கிய மாநாட்டு மலரில் இக்கட்டுரை ஆசிரியரின் கட்டுரை 1990. கன்னியாகுமரிப் பகுதியிலிருந்து ஒரு ஆசிரியம் கல்வெட்டு கொண்டு வரப்பட்டு தற்பொழுது பத்மநாபபுரம் அரண்மனை அருங்காட்சியகத்தில் வைக்கப்பட்டுள்ளது.

Karur Inscription of Kulothunga Chola I

(Continuation from the last issue)

From these instances it is learnt that the *ayar* and *manradi* were distinct from each other. The former were cowherds resident in their special quarter called Tiruvayppadi i.e., *tiru + ayar + padi* (the auspicious quarters of *ayar*). The Karur inscription indicates that the *ayar* of Tiruvayppadi had also organized themselves into a corporate body called *nattar*.

These inscriptions record that the cowherd and shepherd communities committed themselves to make a donation to the temple on each important occasion in their career. It is not known if this was a general practice followed by other communities also.

In this connection we draw attention to some of the tax terms met with in inscriptions which as per some scholars indicate that these were some levies either due to the king or to the local organisation which were collected on important occasions from the brahmanas and others.

(a) **Kumarakkachchanam** : a tax levied at the time of performing the sacred thread wearing ceremony (*upanayana*) of the brahmana youth.⁸

(b) **Kannalakkanam** : tax levied at the time of marriage.⁹

(c) **Ilapputchi** : a tax levied on tapping the toddy.⁹

(d) **Idaiputchi** : a tax on those who take up the cattle breeding.¹⁰

In the Karur inscription under study the *ayars* agreeing to contribute to the temple a token tribute on the important occasions in their own career. It was a voluntary contribution to the temple instead of going to the king or to the local body.

The inscription is not without any lexicographical interest.

The deity is called as *Jalasayanattup pallikundu arulugira perumanadigal*. *Jalasayana* seems to donate a deity which reclining in the water. Two inscriptions of Rajaraja I (1010 A.D.) from the shore temple at Mamallapuram¹¹ refers to the deity as god resides in water at Mamallapuram (*Mamallapurathu Jalasayanattu devar*). It is perhaps because the temple is situated on the bank of the sea. In the record under review it may be due to the fact that the river Amaravathi, a tributary of Kaveri passes through this region and on account of this the deity is called so.

Kattilerudal is another interesting term. It simply means mounting the nuptial cot i.e. consummation of marriage. It is made of two components *kattil+erudal*, means nuptial ceremony. A damaged inscription of Rajaraja II¹² (1056 A.D.) from Nartamalai seems to state that there was a controversy regarding a marriage involving Arulmoli (setti) and it came to a head on the day of his nuptials (*kattilera*) and in the course of this dispute a lady had poisoned herself to death. It is thus evident that in medieval times nuptials were called *kattilerudal*

Talaimani is a rare word and does not occur anywhere else. From the context it seems to donate that when their progeny get initiated into their profession a lamb has to be given.

Paruvai seems to be the same as *pururai* which according to Tamil lexicon means a lamb or ewe.¹³

Hence it can be concluded that the shepherded community of Vengala-nadu agreed among themselves to donate a lamb on important occasions in their lives (a) like nuptial ceremony (b) when a married girl set up family (c) and also when their children get initiated into the profession.

Text¹⁴

1. Svastiśri [II*] Kulōttuṅgachōla - dēvarkki yāṇḍu 43-
vadu Vīracholamandālatu Veṅgāla-nattukkaruvur
Jālasayanathi
2. ppalli koṇḍ-arulugira perumān aḍigalukku
i Tiruvāyppāḍi-nāttōm ālvārku nālu kūṟu tiruv-
amudukku nāṅgāl samaitta
3. Parisāvadu [I*] engal kalyānattu ān kaṭil ērum
iḍattum ōr peṇ vaṭkai ppaḍum iḍattum eṅgal
makkaḷ talaimaṇi
4. seyyum iḍattum oru semmariattupparuvai kuḍukka
kkadavōm āga kkalvetṭi ipparisu samaittu
kkuḍuṭṭon
5. Karuvūr Jālasayanathi ppallikoṇḍ aruḷiya ālvārku
i Tiruvāyppāḍi nāttōmum nāḍu-manraḍigaḷum
i ttanmam

6. sri-Vaishnavar rakshai i ttanmane irakkuvān valī elaachcham aruvān [II*]

I thank my learned *guru* Dr. J. Sundaram, who offered valuable suggestions in the preparation of this paper.

1. A.R.E. 1937 No. 165
2. The high regnal year points to the fact that the king of the record could have been none other than Kulottunga Chola I (1070 - 1120 A.D.)
3. S.I.I. Vol. XIV Nos. 79, 82, 88
4. Ibid., Vol. XIII. No. 184, 198, 340
Ibid., Vol. XIX 58, 61
5. A.R.E. 1910 No. 167
6. Ibid., 1985, No.
7. S.I.I. Vol. VII, No. 804
- 7a. Ibid., Vol. V, No. 976
8. Ibid., Vol. VIII. 68, 126
9. A.R.E. 1978, A. 21
10. Ibid., S.I.I. Vol. III, No. 151
11. S.I.I. Vol. I Nos
12. R. Tirumalai. Studies in the history of Ancient Townships of Pudukkottai p. 7
13. Tamil lexicon
14. From inked impression

பெரியபட்டினம்

புலவர் செ. இராக

தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர்

பிற நாடுகளில் தமிழகத் தொடர்பு

தமிழகம் இரண்டாயிரம் ஆண்டுக்கு முன்னரே கடல் வழியாக வெளிநாடுகளுடன் தொடர்பு கொண்டிருந்தது என்பது சங்க இலக்கியங்களாலும், சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை போன்ற காப்பியங்களாலும், அரிக்கமேடு முதல் கொடுமணல் ஈறாகப் பல்வேறு இடங்களில் நடத்தப்பட்ட அகழாய்வுகளாலும் தெளிவாக்கப்பட்டுள்ளது.

சீனம், கிழக்காசிய நாடுகள், இலங்கை, யவனம் முதலிய நாடுகளுடன் சங்ககாலத் தொடர்புகள் தமிழகத்தில் பல இடங்களில் கிடைத்தாலும் வெளிநாடுகளில் பிற்காலத் தொடர்புச் சின்னங்கள் கிடைத்தனவே அன்றி முற்காலச் சின்னங்கள் இதுவரை கிடைக்கப் பெறாமலிருந்தன.

அந்நிலை இன்று ஓரளவு மாறித் தமிழகப் பண்டைச் சின்னங்களும் அங்கு கண்டறியப்பட்டுள்ளன. எசிப்து நாட்டு நைல் நதிக் கரையில் 'கணன்', 'சாதன்' எனத் தமிழி எழுத்துக்கள் பொறிக்கப்பட்ட பாணை ஓடுகளை அமெரிக்கத் தொல்லியல் ஆய்வாளர்கள் கண்டறிந்துள்ளதைத் தமிழ் அறிஞர்கள் எடுத்துக்காட்டியுள்ளனர்.

அண்மையில் ஜப்பான் நாட்டுத் தென்கிழக்கு ஆசிய ஆய்வு நிறுவன ஆதரவில் வரலாற்று ஆய்வாளர்கள் மலேசியக் கடலாய் விலும், தாய்லாத்திலும் கள ஆய்வை மேற்கொண்டுள்ளனர். அவர்கள் தாய்லாந்தில் சங்ககாலச் சோழரின் சதுரப் புலிக் காசிணையும், 'பெரும்பதன் கல்' என்று தமிழி எழுத்துப் பொறிக்கப்பட்ட சிறு கல்லையும் கண்டறிந்து வந்துள்ளனர். இது தமிழகத்திற்குப் பெருமை சேர்க்கும் செய்தியாகும்.

துறைமுகங்கள்

பல்லவர் கால முதலே தமிழகக் கிழக்குக் கடற்கரைத் துறைமுகங்கள் செயல்படத் தொடங்கின. சோழர்கள் காலத்தில் அலைகடல் நடுவுள் பலகலம் செலுத்திய அத்துறைமுகங்கள் மிகவும்

சுறுசுறுப்பாக இயங்கின. பிற்காலத்திலும் 19-ஆம் நூற்றாண்டு வரை கடல் வாணிகம் நடைபெற்றமைக்குப் பல சான்றுகள் உள்ளன.

துறைமுகங்கள் 'கரைதுறை' என அழைக்கப்பட்டன. பட்டினங்கள் எனவும் அழைக்கப்பட்டன. அவை நாகப்பட்டினம், ஜயங்கொண்ட சோழப்பட்டினம், வீரசோழன் பட்டினம், அதிவீரராமன் பட்டினம், சாளுவநாயக்கன் பட்டினம், பாசிப்பட்டினம், சுந்தர பாண்டியன் பட்டினம், கண்கொள்ளான் பட்டினம், தொண்டிப் பட்டினம், உலகமாதேவிப் பட்டினம், முடிவீரன் பட்டினம், மரைக்காயர் பட்டினம், இராமேசுவரப் பட்டினம், பெரியப்பட்டினம், சீவல்லப்பட்டினம், காயல்பட்டினம், சோணாடுகொண்டான் பட்டினம், குலசேகரப் பட்டினம் என்பவைகளாகும். அரிக்கமேட்டிலும் அழகன்குளத்திலும் ரோமானியத் தொடர்புகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. பூம்புகார் கொற்கை, அழகன்குளம், அரிக்கமேடு, வசவசமுத்திரம், மாமல்லை ஆகியனவும் கீழ்க்கடல் பகுதியில் உள்ள முக்கிய நகரங்களாகும். இத்துறைமுகங்களில் 'ஏறுவன இறங்குவன' என்றும் 'ஏறுசாத்து இறங்குசாத்து' என்றும் ஏற்றுமதி இறக்குமதிப் பொருள்கள் குறிக்கப்பட்டன. அப்பொருட்களை ஒரு கல்வெட்டு எடுப்பன, நிறுப்பன, விரிப்பன, பிடிப்பன, அளப்பன, முகப்பன, அமுகல் சரக்கு எனவும் அழைக்கிறது.

பேட்டை சந்தை முதலிய வாணிகத் தலங்கள் பெருகின. பேட்டைகள் பொது வணிக இடமாக இருந்தவை ஆட்டுப்பேட்டை, நெல்லுப்பேட்டை எனத் தனி வணிக இடங்களாகவும் மாறின. தொழிற்கூடங்கள் 'பட்டை' என்று அழைக்கப்பட்டன. பதினெட்டுப் பட்டை என்பது வழக்கு. கடற்கரையில் அமைக்கப்பட்ட இத்தொழிற்கூடங்கள் (Factories) 'பெத்திரி வீடு' எனப்பட்டன.

பொருள் சேமிப்பிடங்கள் கிட்டங்கி, கிடங்கு, கொட்டியம் என அழைக்கப்பட்டன. தானியங்கள் பொதி, சுமை, கண்டி, கரிசு, மூட்டை, பாக்கம் என்ற அளவுகளில் குறிக்கப்பட்டன. நிறுக்கப்பட்ட பொருள்கள் துலை, கட்டி, பாரம் எனவும், எண்ணெய் முதலிய திரவப் பொருட்கள் ஆடம், காணம் எனவும், துணிகள் கட்டு, சிப்பம் என்ற அளவுகளிலும் குறிக்கப்பட்டன.

துறைமுகங்களில் போக்குவரத்துக்குக் கப்பல், பாறு, படகு தோணி, சுரிப்பு ஆகியவை பயன்படுத்தப்பட்டன.

பெரியபட்டினம்

கிழக்குக் கடற்கரைத் துறைமுகங்களில் இராமநாதபுரம் மாவட்டம் இராமநாதபுரம் வட்டம் பெரியபட்டினம் மிக முக்கியமான துறைமுகம் ஆகும். மார்க்கோ போலோ, இபின் படுடா போன்றவர்கள் ஃபக்தன் அல்லது பத்தன் எனக் குறிப்பிட்டது இவ்வூரையேயாகும். பாண்டிய மன்னர்கள் பெயரால் 10-ஆம் நூற்றாண்டில் பராக்கிரம பட்டினம் என்றும் அழைக்கப்பட்டது. 12-ஆம் நூற்றாண்டில் இவ்வூர் பவித்திர மாணிக்கப் பட்டினம் எனக் கிறிப்புப் பெயர் பெற்றுள்ளது. 14-ஆம் நூற்றாண்டு சீன நூல் ஒன்றில் (Tai-i-chih-luch) 'தா பத்தன்' எனக் குறிக்கப் பட்டுள்ளது. தா என்றால் பெரிய என்று பொருள். தாபத்தன்-பெரியபட்டினம் ஆகும். அமிர்குஸ்ரு பர்ஷ்கா போன்ற ஆசிரியர்களும் பெரியபட்டினத்தைப் பத்தன், பத்னி எனவும் அழைத்தனர்.

மகாவம்சத்தில்

பாண்டியர் உரிமைப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்ட இலங்கைப் படைத் தலைவன் ஜகத்விஜயத் தண்டநாயகன் 1170-ல் தமிழ் நாட்டின் மீது படை கொண்டு வந்தான். குலசேகர பாண்டியனுக்கு எதிராகப் பராக்கிரம பாண்டியனுக்கு ஆதரவாக இராமேசுவரம் தீவைக் கைப்பற்றி எதிர்க்கரையில் இறங்கியபோது கண்ட பெரியபட்டினம் நகர வருணனை இலங்கை மகாவம்சத்தில் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

பராக்கிரம பட்டினம் மூன்று சுற்றுக் கோட்டை மதில்களையும், பன்னிரண்டு வாயில்களையும் உடையது என்று கூறப்படுகிறது. பெருநகரான அப்பட்டினத்தைக் கைப்பற்றிப் பலப் படுத்தியதாகக் கூறப்படுகிறது.

இந்தப் பகுதியில் இலங்காமணி, ஈழக்காடு, ஈழம்படல் இலங்கையர் மேடு, ஈழவனூர், ஈழவன்கோட்டை என்ற பெயர்களில் இன்றும் ஊர்கள் இருப்பது இலங்கைத் தொடர்பை நினைவூட்டுகிறது.

1293-ல் சீனத்திலிருந்து இலங்கை வழியாகத் தமிழகம் வந்த உலகப் பயணி மார்க்கோ போலோவும், இபின்படுடாவும் பெரியபட்டினக் கரையில் தான் தரை இறங்கினர்,

அரேரிய சுல்தான் ஆட்சி

கி. பி. 1188-ல் மதினத்திலிருந்து காயல்பட்டினத்திற்குச் சமயப் பணிக்காக வந்த சுல்தான் சையது இபுறாகீம் பவித்திர மாணிக்கப்பட்டினத்தில் ஆட்சிபுரிந்த விக்ரம பாண்டியனைக் குலசேகரனுடன் நட்புரிமை பாராட்டி 1199 வரை இங்கு ஆட்சி புரிந்ததாக வரலாறு கூறுகிறது.

சுல்தான் சையது இபுறாகீம் வாழ்க்கையைத் தமிழ்க் காப்பியமாகச் செய்த வண்ணக்களஞ்சியப் புலவர் பவித்திர மாணிக்கப்பட்டினம் மதுரை முதரையும் விஞ்சிய வளமுடையதாகக் குறிக்கிறார்.

திருப்புல்லாணிக் கல்வெட்டில்

இராமநாதபுரத்திற்கு அண்மையில் உள்ள திருப்புல்லாணிக் கல்வெட்டு ஒன்று பவித்திரமாணிக்கப்பட்டினம் எங்குள்ளது என்பதை விளக்குகிறது. 1251 முதல் 1271 வரை மதுரையை ஆட்சிபுரிந்த சடையவர்மன் சுந்தரபாண்டியன் கல்வெட்டில் பவித்திரமாணிக்கப் பட்டினத்தில் உள்ள சோகைச் சாமந்தப் பள்ளிக்கு இறையிலியாக மருதூர், ஆம்புத்தூர் ஆகிய ஊர்களை வழங்கினான். 'கீழ்ச்செம்பிநாட்டு பவித்திர மாணிக்கப்பட்டினக் கீழ்ப்பால்' என்று குறிக்கப்படுகிறது. திருப்புல்லாணிக் கீழ்ச்செம்பிநாட்டில் உள்ளது. பெரியபட்டினம் திருப்புல்லாணிக் கோயிலிலிருந்து நான்கு மைல் தொலைவில் கிழக்கே அமைந்திருப்பதும் இன்றைய பெரியபட்டினமும், பவித்திரமாணிக்கப் பட்டினமும் ஒன்றே என்பதை உறுதிப்படுத்துகிறது.

வெளிநாட்டார் குறிப்புகளில்

மன்னார் வளைகுடாவில் பெரியபட்டினம் பகுதியில் முத்துக் குளிப்பதைப் பற்றி மார்க்கோ போலோ விரிவாக எழுதியுள்ளார் முத்துக் குளிக்கச் செல்லும் படகுகள் 'பத்தலாறு' என்ற இடத்தில் ஒன்று கூடுகின்றன. அந்தப் பத்தலாற்றைப் பெரியபட்டினம் அருகே உள்ள 'கப்பலாறு' என்று ஆய்வாளர் எஸ். எம். கமால் அவர்கள் சுட்டிக் காட்டுகிறார்.

இராமேசுவரம், திருப்புல்லாணி போன்று பெரியபட்டினம் அருகேயுள்ள கோயில்கட்கு முத்துக் குளித்தலில் ஒரு பங்கு கொடையாகக் கொடுக்க வேண்டும் என்று செப்பேடுகள் கூறுகின்றன. உள்ளிக்கோட்டையில் ஏற்றுமதியாகும் பொருள்களில் இராமேசுவரம் பகுதி நன்முத்துக்கள் இடம் பெற்றிருந்தன. பெரியபட்டினத்தின் ஒரு பகுதிக்கு முத்துப்பேட்டை என்றே பெயர்.

பெரியபட்டினத்தில் அரேபியக் குதிரைகள் வந்து இறங்கியுள்ளன. அவைகளைக் கண்காணிக்கக் குழு ஒன்றும் இயங்கியது. இபின் படுடா 1344-ஆம் ஆண்டு பத்தனில் மூன்று மாதங்கள் மதுரை சுல்தானின் விருந்தாளியாகத் தங்கியிருந்தார். பெரியபட்டினத்தை அழகிய பெரிய நகரம் என்றும், சிறந்த துறைமுகம் என்றும், மரத்தால் செய்யப்பட்ட அரங்கமும் முடுவழியும் இருந்த தென்றும், போர் வீரர்கள் காத்திருந்தனர் என்றும் ஏமன் நாட்டுக்குச் செல்ல எட்டுக் கப்பல்கள் நின்றன என்றும் இபின் படுடா கூறியுள்ளார்.

இங்கு கல்லால் கட்டப்பட்ட தொழுகைப் பள்ளியைப் பற்றி அவர் குறிப்பிடுகிறார். அத்தொழுகைப் பள்ளி இன்றும் உள்ளது.

அகழாய்வு

வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்க, உலகப் பயணிகள் உயர்வாகக் குறித்த பெரியபட்டினத்தில் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகக் கல்வெட்டியல் துறையினர் அகழாய்வு நடத்தினர் அங்குள்ள நத்தமேடு, களிமண் குண்டு ஆகிய மேட்டுப்பகுதிகள் கண்டறியப்பட்டன. அவை முறையே 25 40 ஏக்கர் பரப்புள்ளவை. இவ்விரு பகுதிகளும் பெரியபட்டினத்திற்கு மேல் எல்லையில் உள்ளன.

இங்கு நடத்தப்பட்ட அகழாய்வில் சீனநாட்டு உயர் ரகப் பீங்கான் துண்டுகள் (Celadon Ware) மிக அதிகமாகக் கிடைத்தன. மதுரைப் பாண்டியர், சுல்தான், சோழர் காசுகளுடன் சீனக் காசும் கிடைத்துள்ளது. இது வட்டக்காசில் நடுவே சதுரமான துவாரம் உள்ள காசாகும். சீனப் பொருட்கள் கி.பி. 9-ஆம் நூற்றாண்டிற்கும் 14-ஆம் நூற்றாண்டிற்கும் இடைப்பட்டவை.

உறை கிணறுகள் சில கண்டறியப்பட்டன. இங்குள்ள மூன்று தூண்களைக் கோட்டை வாசல் என அழைக்கின்றனர். இங்கு கிடைத்த சீனப் பீங்கான்கள் தென் கிழக்காசிய நாடுகளிலும், இலங்கையிலும், கிழக்கு ஆப்பிரிக்கக் கரைப் பகுதிகளிலும் கிடைத்துள்ளன. சோழர்கட்கும் சீன நாட்டுக்கும் நெருங்கிய தொடர்புகள் இருந்துள்ளன. சீனாவில் தமிழ்க் கல்வெட்டு கண்டுபிடிக்கப் பட்டுள்ளது. பாண்டியர் சார்பில் தூதுவர்கள் சீனம் சென்றுள்ளனர். கிழக்கு - மேற்கு நாடுகளின் கடல்வழிப் பயணத்தில் பெரிய பட்டினம் மிகவும் முக்கியமான நகராக விளங்கியுள்ளது என்பதில் ஐயமில்லை.

ஜப்பான் பேரரசியர் நோபுரு கராஷிமா அவர்கள் 1987-ஆம் ஆண்டு கோலாலம்பூரில் நடைபெற்ற உலகத் தமிழ் மாநாட்டில் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகத்தின் பெரியபட்டினம் அகழாய்வு குறித்துச் சிறப்புரை ஒன்றை நிகழ்த்தினார்.

தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகக் கல்வெட்டியல் துறை பெரியபட்டினத்தில் அகழ்வாராய்ச்சி மேற்கொண்டபோது நோபுரு கராஷிமா, யோஜி ஓயாகி, ஈஜி நிட்டா போன்ற ஜப்பான் நாட்டுப் பேரரசியர்களும், சென்னைப் பேரரசியர் டாக்டர் கே. வி. இராமன் அவர்களும் வருகைபுரிந்து ஆலோசனை வழங்கினர். டாக்டர் ஓய். சுப்பராயலு, டாக்டர் கே. ராஜன் ஆகியோர் நாகப்பட்டினம் வரைகிழக்குக் கடற்கரையில் பல பகுதிகளில் கள ஆய்வை மேற்கொண்டனர்.

1. S. Krishnasamy Ayyangar, 'South India and Her Muhamadian Invaders'
2. Bie, Travels of Marco Polo', Madras Journal of Literature and Science.
3. K.A.N. Sastri, 'Foreign Notices of South India'
4. Dr. K. Rajan, 'Port of Periapattinam', First Indian Conferences on Marine Archaeology of Indian Ocean Countries (1987) at Jamnagar

5. டாக்டர் எஸ். எம். கமால், 'பெரியபட்டினம்', தமிழ்நாட்டு வரலாற்றுக் கருத்தரங்கு (பக். 300-315) (டாக்டர் கமால் அவர்கள் 'பெரியபட்டினம்' பற்றித் தனி நூல் ஒன்று எழுதி வருகிறார்.
6. Pulavar S. Raju, 'Trade and Commerce in the Thanjavur Delta as gleaned from copper-plate inscriptions of the 16th 18th centuries' Tamil Civilization, Vol 3 No. 4. 14, 15.2.1993 அன்று நாகை காயிதேமில்லத் மாவட்டம், பூம்புகார் கலைக்கல்லூரியில் தமிழக அரசு தொல்லியல் ஆய்வுத்துறை சார்பில் நடைபெற்ற தமிழகத் துறைமுகங்களும் வெளிநாட்டுத் தொடர்பும் பற்றிய கருத்தரங்கில் வாசிக்கப்பட்ட கட்டுரை.

அரங்கனைப் பாடிய சைவ எல்லப்ப நாவலர்

ச. கிருஷ்ணமூர்த்தி

தொல்லியல் அலுவலர், சிதம்பரம்

“சைவத்தின் மேற்சமயம் வேறில்லை அதிற்சார் சிவமாம்
தெய்வத்தின் மேல்தெய்வம் இல்லெனும் நானம்மைச் செம்
பொருள்வாய்
மைவைத்த சீர்த்திருத் தேவாரமும் திருவா சகமும்
உய்வைத்தரச் செய்தநாவலர் பொற்றாள் எம்முயிர்த்
துணையே”

என்ற பாடலைப் பாடிய எல்லப்ப நாவலர் சைவ எல்லப்ப நாவலர் என வழங்கப்பட்டுள்ளார். இவரே காங்கேயன் உண்ணாமுலை எல்லப்பன் எனவும் அழைக்கப்பட்டுள்ளார். ஆறு சைவத் தலபுராணங்களைப் பாடிய நாவலர், திருப்பாலைப் பந்தல் என்ற சைவப் பதிக்கு ஓர் உலாவும் பாடி உள்ளார். கோவை, கலம்பகம், சௌந்தர்யலகரி உரை ஆகிய நூல்களையும் இயற்றி உள்ளார்.

சைவ எல்லப்பர் பல கோயில்களுக்குச் சென்று பாடல்களைப் புனைந்துள்ளார். திருவண்ணாமலை இறைவனைப் பெரிதும் போற்றி உள்ளார் இவ்வாறு சைவத்துக்காகவே வாழ்ந்த புலவர் வைணவப் பதியான திருவரங்கம் ஒன்றையும் பாடியுள்ளார். திருக்கோயிலுருக்கு மேற்கில் பெண்ணையாற்றங்கரையின் தென் புறம் உள்ள திருவரங்கப் பெருமானையே புலவர் வெண்பாவில் பாடியுள்ளார். அவ்வெண்பா கோயிலின் முதல்கோபுர நுழைவாயிலில் இன்றுமுள்ளது. அப்பாடலையும் கோயிலின் சுருங்கிய வரலாற்றையும் காண்போம்.

தென்னந் தமிழ்வள ருந்தென் னரங்கனார்
மன்னுங் கரியமுகில் வண்ணனா - ரன்னங்க
நீந்துபெண் ணையாற்றார் நிலவா துருகிமட
லேந்துபெண் ணையாற்றா ரிவர்

தென்னந்தமிழ் என்பது தென் தமிழ் ஆகும், 'தென்னம் பொருப்பன் நன்னாட்டுள்ளும்' என்ற புறநானூற்றுப் பாடலில் தென்னம் என்பது; தென் என்றும் பொருப்பு, மலை என்ற பொருளிலும் வந்து தமிழ் பிறந்த பொதிய மலையைக் குறிப்பதாயிற்று. எனவே பொதிய மலையில் தோன்றிய தமிழ் என்ற பொருளில் தென்னந்தமிழ் வந்துள்ளது.

திருச்சியருகே உள்ள திருவரங்கம் வைணவ உலகில் கோயில் எனப்படும். தென்னரங்கம் எனவும் இது வழங்கப்படும். (தெற்கில் உள்ள திருவரங்கம் என்று பொருளாகும்) இதே பெயரில் பெண்ணையாற்றங்கரையில் ஒரு வைணவத் தலம் உருவாயிற்று. கல்வெட்டுகள் இத்தலத்தை உத்தர திருவரங்கம் (வட திருவரங்கம்) என்றே குறிப்பிட்டுள்ளன. ஆயின் புலவர் தென்னரங்கனார் என்றே பாடலில் கூறியுள்ளார். தென் என்பதற்கு இனிமை வாய்ந்த அரங்கனார் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். பெண்ணை ஆற்றிற்குத் தெற்கில் அமைந்துள்ள என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

நீலமேக வண்ணனை, மன்னுங் கரியமுகில் வண்ணனார் என்கிறார். (மன்-நிலைபெற்ற). கரிய முகில் வண்ணனாக அரங்கனைக் கூறியவர் பெண்ணையாற்றில் நீந்தும் வெள்ளை நிறமுடைய அன்னங்களை அடுத்துக் குறிப்பிடுகிறார். அன்னங்கள் நீந்தும் பெண்ணையாற்றாராகிய தலைவன் (அரங்கன்) உருகி மடலேந்து பெண்ணை ஆற்றார். அதாவது நதியின் வேகத்தைக் குறைக்க மாட்டார் என்று நயம்படப் பாடி உள்ளார். 'வெண்ணெய் உருகுமுன் பெண்ணை திரளும்' என்பது தென் பெண்ணையாற்றின் நீர் வளச்சிறப்புக்கு எடுத்துக்காட்டாக வரும் பழமொழியாகும். புலவரும் பழமொழியின் கருத்தைக் கையாண்டுள்ளார்.

மடல் என்பது பூவிதழ் ஆகும். பூவிதழை ஏந்திச் செல்லும் பெண்ணை நதியாகிய மங்கை ஆற்றார் இவர் (அரங்கன்). இனி அரங்கனைக் கண்டு, உருகி மடல் ஏந்துகின்ற பெண்ணை நதியாகிய மங்கையை அரங்கன் ஆற்றார் என்றும் குறிப்பிடலாம்.

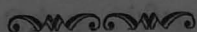
மேற்கண்ட பாடல் அருகே சதாசிவதேவ மகாராயர் கல்வெட்டு உள்ளது.

1918-ஆம் ஆண்டில் மத்திய அரசு கல்வெட்டுத்துறை 10 கல்வெட்டுகளை இவ்வூரில் படியெடுத்து ஆண்டறிக்கையாக வெளியிட்டுள்ளது. கல்வெட்டுகள் யாவும் கி.பி. 16-ஆம் நூற்றாண்டு தொடங்கி 17-ஆம் நூற்றாண்டிற்குட்பட்டவையாகும். கி.பி.1558-ல் திருவரங்கனார் கோயில் புதுப்பிக்கப்பட்டுள்ளது என்பது ஒரு கல்வெட்டின் மூலம் அறிகிறோம். பல்வேறு பலகாரங்கள் கோயிலில் படைக்கப்பட்ட விவரம் 1906-ல் படியெடுக்கப்பட்ட கல்வெட்டின் மூலம் அறிகிறோம். மெய்குன்ற வளநாட்டுக் கொறுக்கைக் கூற்றத்து வழுதிலம்பட்டுச் சாவடி அல்லது மகதை மண்டலம் திருவதிராச்சியத்துப் பெண்ணைக்குத் தென்கரை முடியனுர்ப் பற்றில் மேற்படி உத்தர திருவரங்கம் இருந்துள்ளது. இறைவன் ஸ்ரீரங்கநாத தேவர் என்றே வழங்கப்பட்டுள்ளார்.

திருமலை குமார தாத்தாச்சாரியர் என்பார் வேதமார்க்க பிரதிஷ்டாச்சாரியர் என்றும் உபய வேதாந்தாச்சாரியர் என்றும் வழங்கப்பட்டார். இவர் இத்திருவரங்கக் கோயிலுக்குத் தானம் வழங்கியுள்ளார். தேகாந்திரிமுட்டிறை எம்பெருமானார் என்ற ஜீயரையும் ஒரு கல்வெட்டில் காண்கிறோம். திருக்கோயிலூரில் வாழ்ந்து வரும் ஜீயர் மரபினர் மேற்கண்ட ஜீயருடைய வழிமுறையினராக இருக்கலாம்.

வீரப் பிரதாப வேங்கடபதி தேவ மகாராயரின் காலத்தில் கோயில் பணியாளர்களுக்கு எட்டூர் திருமலை குமார தாத்தாச்சாரியார் ஆணைக்கிணங்க திருவேங்கட அய்யங்கார் என்பவர் நிலம் வழங்கியுள்ளார்.

திருவரங்கனார் கோயிலில் மூலவர் கதையால் ஆனவர். தென் பெண்ணையாற்றின் வடகரையில் (ஜம்பையில்) சிவன் கோயிலும் தென் கரையில் விஷ்ணு கோயிலும் தொன்மையைப் பறை சாற்றிக் கொண்டிருக்கின்றன.

பாலக்கோம்பை காமநாயக்கர் செப்பேடு

டாக்டர் வெ. வேதாசலம்
கல்வெட்டாய்வாளர், மதுரை

செ. பேரக
காப்பாட்சியர், மதுரை

பாலக்கோம்பை என்ற கிராமம் வைகை வீரன் அழகுமுத்து மாவட்டம் ஆண்டிப்பட்டி வட்டத்தில் அமைந்துள்ளது. இவ்வூரில் வாழும் திரு. கே. முருகேசன் என்பவரிடம் சதுரகிரி காமநாயக்க ரால் வழங்கப்பட்ட செப்பேடு ஒன்று இருப்பது கண்டறியப் பட்டது. இச்செப்பேடு 21 செ.மீ. நீளமும் 14.5 செ.மீ. அகலமும் உடையது. இதன் மேல்பகுதியில் துளையுடன் கூடிய பெரிய அரைவட்டமும், பக்கவாட்டின் ஓரத்தில் பக்கத்திற்கு ஒன்றாக இரு சிறிய அரைவட்டங்களும் காணப்படுகின்றன. செப்பேட்டின் முன்புறம் முப்பத்து மூன்று வரிகளும் பின்புறம் பதினான்கு வரிகளுமாக மொத்தம் நாற்பத்தேழு வரிகள் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. இச்செப்பேடு தமிழ்மொழியில் தமிழ் எழுத்துகளில் ஒரு சில கிரந்த எழுத்துகள் கலந்து எழுதப்பட்டுள்ளது. நாயக்கர் காலப் பேச்சு நடையில் எழுத்துப் பிழைகளுடன் விளங்குகின்றது. கி.பி. 16-ஆம் நூற்றாண்டின் எழுத்தமைதியில் உள்ளது.

காலம்

திருமலை நாயக்கர் காலத்தில் (கி.பி. 1629-1659) நடந்த நிகழ்ச்சியைப் பற்றிக் கூறுவதால் அவரது காலத்துப் பட்டயமாக இது இருக்க வேண்டும். சக ஆண்டோ கலியாண்டோ இதில் குறிப்பிடப்படவில்லை. தமிழ் ஆண்டு மட்டும் குறிப்பிடப் பட்டுள்ளது. செய வருடம் ஆவணித் திங்கள் ஒன்பதாம் தியதியில் இது எழுதப்பட்டுள்ளது. எனவே, திருமலைநாயக்கர் காலத்தில் செய ஆண்டு வருகின்ற கி. பி. 1654-ல் இப்பட்டயம் வெளியிடப்பட்டிருக்க வேண்டும்.

செம்பேடு உணர்த்தும் செய்திகள்

பின்வரும் செய்தி இச்செப்பேட்டில் எடுத்துக் கூறப்படுகிறது. திருமலை நாயக்கர் காலத்தில் மதுரைக் கோட்டையில் ஆரிய வம்சத்தினைச் சார்ந்த வேளாளர்களான மல்லிநாயக்கன் மகன்கள் இராமலிங்கம் பிள்ளை, சென்னப்பபிள்ளை ஆகியோரும் அவர்களைச் சேர்ந்த ஏழு வீட்டுக்காரர்களும் பணிபுரிந்து வந்தனர். அவர்களிடமிருந்து திருமலைநாயக்கர் பெண்கேட்கவே அதனை விரும்பாத அவர்கள் மதுரையைவிட்டுப் புறப்பட்டு முறிஞ்சி நாட்டுப் பகுதிக்குச் சென்றனர். அங்கு ஆரியப்பட்டி என்று தங்கள் வம்சத்தின் பெயரால் ஊர் ஒன்றை ஏற்படுத்திக் குடியேறினார்கள். சிறிது நாளில் அந்தப் பகுதியில் இருந்த கள்ளர் சமூகத்தினரோடும் அவர்களுக்கு முரண்பாடு ஏற்பட்டது. இதனால் அங்கிருந்து புறப்பட்டுச் சதுரகிரி காமயநாயக்கர் பாளையத்தினைச் சேர்ந்த மேல் மங்கல்ரேவு என்ற ஊருக்குச் சென்று குடியேறி வாழ்ந்தார்கள்.

அதன் பிறகு சதுரகிரி காமயநாயக்கரைக் கண்டு அவரது ஆதரவைப் பெற வேண்டும் என்று முடிவு செய்தனர். காமய நாயக்கர் இருப்பிடம் சென்றனர் சர்க்கரை, பாக்கு, வெற்றிலை ஆகியவற்றுடன் முப்பது பொன் தட்சிணையும் அவர் முன்பு வைத்து அவரைச் சந்தித்தார்கள். அதனால் மகிழ்ச்சியடைந்த காமய நாயக்கர் அவர்களைப் பற்றிக் கேட்டார். ஆரியவம்சத்து வேளாளர்களும் நடந்தவற்றையும் தங்களுக்கு ஏற்பட்ட வருத்தங்களையும் அவரிடத்து எடுத்துக் கூறினார்கள். காமயநாயக்கரும் படி, பாற் சிலை, துப்பட்டி, தலைப்பாகை முதலியவற்றை அவர்களுக்கு அளித்து மரியாதை செய்தார். மேலும் தனது அரண்மனையில் சேவகம் செய்ய அனுமதியளித்தார். அதுமுதல் அவர்கள் சேவக விருத்தி மனிதர்கள் (சேவுகாவிருத்தி மனுசாள்) என்று அழைக்கப் பட்டுக் காமயநாயக்கர் அரண்மனையில் பணிசெய்து வந்தனர்.

அந்நாளில் கரட்டுமுந்தல் என்ற ஊரில் அவ்லுரை ஏற்படுத்திக் குடியிருந்து வந்த துள்ளுக்குடி நாயக்கன் என்பவன் காமயநாயக்கரைப் பகைத்து அவருக்கு எதிராகவும் நடந்து வந்தான். அது கண்ட காமயநாயக்கர் ஆரியவம்சத்து வேளாளரைக் கூப்பிட்டு அவனைக் கொன்று (சம்காரம் செய்து) திரும்பினால் அவர்கள்

கேட்கும் வரம் தருகின்றேன் என்று கூறினார். இச்சவாலை ஏற்றுக் கொண்ட ஆரியவம்சத்து இராமலிங்கம்பிள்ளையும், சென்னப்ப பிள்ளையும் கரட்டுமுந்தலுக்குப் படைதிரட்டிச் சென்றனர். கரட்டு முந்தலைச் சுற்றி வளைத்துத் தாக்கினர். போரில் துள்ளுக்குட்டி நாயக்கனைப் பிடித்துக் கொன்றனர். அவனது ஊரையும் கைப் பற்றினார்கள். ஆரியவம்சத்தின் தீரச்செயலைக் கேட்ட காமய நாயக்கர் மகிழ்ச்சியடைந்தார். தாம் சொன்னபடி அவர்கள் வேண்டியதைத் தருகின்றேன் கேளுங்கள் என்று சொன்னார். அவர்கள் கேட்டபடியே மேல்மங்கல்ரேவைச் சார்ந்த எட்டுப்பட்டி கிராமத்திற்கும் நாட்டாண்மைக் கணக்கர் வேலையை வழங்கிச் சிறப்பித்தார். அதனைத் தாம்பிரசாதனப் பட்டயமாக எழுதி அளிக்க வேண்டும் என்று உத்தரவிட்டார். அப்பணிக்காகப் பாறைக்குளம் நஞ்சையில் ஏழு காணி நிலமும் புன்செய்யில் பத்துச் சங்கிலி நிலமும் மானிபமாக அளித்தார். மேலும் பெருமாள் கோவிலுக்கு இருபது பொன்னும் விநாயகர் கோவிலுக்குப் பத்துப் பொன்னும் மானிபங்கள் அளித்து ஆரிய கருப்புசாமி கோவிலும் கட்டி வழிபாடு செய்து வரும்படியாக ஆணை வழங்கினார்.

சதுரகிரி காமயநாயக்கரவர்கள் தம் திருக்கரத்தால் ஆணையில் கையொப்பம் இட்டபின் குமராண்டி ஆசாரி இச்செப்பேட்டைச் செய்வித்துள்ளான். இதற்குச் சாட்சியாக ஆணைவெட்டித் திருமால் தேவனும் சலுப்பட்டி குமார்சேருவைகாரரும் சாட்சியாக இருந்திருக்கின்றனர். இச்செப்பேடு இவ்வாணையை யாராவது அழிவு செய்தால் அவர்களைச் சதுரகிரி மகாலிங்கமும் குத்திராயப் பெருமானும் கேட்பார்கள் என்ற வாசகத்துடன் முடிகிறது.

செப்பேடு ‘றாமசெயம்’ (இராமசெயம்) என்ற மங்கலச் சொல்லுடன் தொடங்குகிறது. இதன் தொடக்கத்திலும் முடிவிலும் பிள்ளையார்கழி காணப்படுகிறது.

இப்பட்டயம் நாயக்கர்காலச் சமுதாயம், அரசியல், சமயம் பற்றிய பல செய்திகளை அறியவுதவுகிறது. வேளாண் சமூகத்தில் ஆரியவம்சம் என்ற பிரிவின் வழி வந்தவர்களாகக் கருதப்படும் ஒரு பிரிவினர் மதுரையில் திருமலை நாயக்கரிடத்துப் பணிபுரிந்து வந்துள்ளனர். இவர்கள் திருமலை நாயக்கரிடத்து முரண்பாடு கொண்டு மதுரையிலிருந்து காமயநாயக்கர்பாளையைப் பகுதிக்குக்

குடியேறியுள்ளனர். இவர்கள் குடிபெயர்வுக்குத் திருமலைநாயக்கர் (தனது அறுபத்தேழாம் வயதில்) பெண் கேட்கவே, கொடுக்க மறுத்து மதுரையைவிட்டு வேறிடத்திற்குச் சென்றதாகக் காரணம் கூறப்படுகிறது. இது வரலாற்றில் இதுவரை அறியாத, வியப்பான, நம்பமுடியாத செய்தியாகத் தோன்றுகிறது. பொதுவாக அக்காலத்தில் வாழ்ந்த சமூகங்கள் ஓரிடத்திலிருந்து மற்றோர் இடத்திற்குக் குடிபெயர்ந்து வந்தமைக்குத் தங்களிடம் அரசன் பெண் கேட்டு மறுத்து விட்டு வந்ததையே காரணமாகச் கூறுவது வழக்கமாக இருந்துள்ளது. இருந்தபோதிலும் திருமலைநாயக்கரிடத்து ஆரிய வம்ச வேளாளர்களுக்கு ஏதோ ஒருவகையில் முரண்பாடு ஏற்பட்டு அதன் காரணமாகவே அவர்கள் மதுரையைவிட்டுக் குடிபெயர்ந்திருக்க வேண்டுமென எண்ணத் தோன்றுகிறது.

காமயநாயக்கர் பாளையம் மதுரை மாவட்டத்தில் மதுரைக்குத் தென்மேற்கே சதுரகிரிமலை அமைந்த மேற்குமலைத் தொடரை யொட்டி அமைந்துள்ளது. மதுரை நாயக்கர் நாட்டின் புறப்பகுதியில் அமைந்துள்ள பாளையங்களில் இதுவும் ஒன்றாகும். திருமலை நாயக்கரின் இறுதிக் காலத்தில் நாட்டின் புறப்பகுதியிலிருந்த பாளையக்காரர்கள் அவருக்குக் கட்டுப்படாத நிலையில் நாயக்கருக்கு முரண்பட்டு அவருடன் இணங்கிப் போகாதவர்களுக்கு ஆதரவளித்துள்ளனர். அவர்களைத் தமக்குக் காவலர்களாக வைத்துக் கொண்டனர். தமக்கு எதிரியாக விளங்கியவர்களை அவர்களைக் கொண்டு வீழ்த்தினர் என்பதை இச்செப்பேடு உணர்த்துகிறது. மேலும் பாளையக்காரர்களும் தங்கள் பகுதியிலேயே சிலரை அடக்க முடியாது வலியுழந்த நிலையில் இருந்துள்ளனர் என்பதையும் இச்செப்பேட்டின் மூலம் அறிய முடிகிறது.

ஆரியவம்ச வேளாளர்களின் முன்னோனாக விளங்கியவன் மல்லிநாயக்கன் என்பவன் ஆவான். இவனுக்கு 'நாயக்கன்' என்ற பட்டம் திருமலை நாயக்கரால் அளிக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். இவனது பிள்ளைகளே ஆரிய இராமலிங்கம்பிள்ளையும் சென்னப்ப பிள்ளையும் ஆவார்கள். இவர்களைச் சேர்ந்த ஏழு வீட்டுக் காரர்களே மதுரையில் இருந்திருக்கின்றனர். மதுரைக்கோட்டையில் திருமலை நாயக்கரிடத்து சேலகம் செய்திருக்கின்றனர்.

இவ்வேளாளர்கள் போர்த்தொழில் வல்லவர்களாக விளங்கியுள்ளனர். காமயநாயக்கனுக்குப் பகைவனாக விளங்கியதுள்ளுக்குட்டி நாயக்கரைப் போரில் வெல்லும் வல்லமை படைத்தவராகத் திகழ்ந்தனர். செப்பேட்டைப் பெற்ற ஆரிய ராமலிங்கம்பிள்ளை, சென்னப்பிள்ளை வழிவந்தவர்கள் பாலக்கோம்பைப் பகுதியில் தற்போது வாழ்ந்து வருகின்றனர். அவர்களிடமே இப்பட்டயம் உள்ளது.

காமயநாயக்கரின் வழியினர் சாப்டூர் சமீன்தார்கள் என்ற பெயரில் சாப்டூரில் இருந்து வருகின்றனர். சாப்டூர் பகுதியிலுள்ள பழையூரிலும் ஆரியவம்சத்தினைச் சேர்ந்த வேளாளர்கள் தற்போது வாழ்ந்து வருகின்றனர். ஆரியவம்ச வேளாளர்கள்தாம் வழிபடும் தெய்வங்களையும் “ஆரிய” என்ற அடைமொழி கொடுத்து அழைத்துள்ளனர். ‘மதுரை ஆரிய கருப்பசாமி’ என்ற பெயரில் கோயில்கட்டி வழிபட்டுள்ளனர். மேலும், பெருமாள்கோவில், வினாயகர்கோவில் முதலிய கோவில்களும் எடுப்பித்திருக்கின்றனர். இவற்றிற்குக் காமயநாயக்கர் மானியம் வழங்கியுள்ளதைச் செப்பேடு தெரிவிக்கிறது. செப்பேட்டில் இப்பகுதியில் புகழுடன் விளங்கும் சதுரகிரி மகாலிங்கசுவாமியும், குத்திராயப் பெருமானும் குறிப்பிடப்படுகின்றனர்.

நாயக்கர் காலத்தில் வாழ்ந்த மன்னர்களும் பாலையக்காரர்களும் தமக்கு உறுதுணை புரிந்தவர்களுக்கு அவர்கள் விரும்பிய படி நாட்டாண்மை கணக்கர் பதவி அளிப்பது அக்காலத்தில் வழக்கமாக இருந்துள்ளது காமயநாயக்கர், ஆரியவம்ச வழியினர்க்கு நாட்டாண்மைக்கணக்கு உத்தியோகம் அளித்திருப்பது போன்று திருமலை நாயக்கரும், வேட்டைக்குச் சென்ற போது தன்னைப் புலியிடமிருந்து காப்பாற்றிய வீரன் ஒருவனுக்கு அவன் விரும்பியபடி நாட்டாண்மைக் கணக்குப் பதவி அளித்துள்ளதை அவரது பொருப்பு மேட்டுப்பட்டிச் செப்பேடு* தெரிவிக்கிறது.

காமயநாயக்கர் பாலையப் பகுதியில் ஆணைவெட்டி திருமால் தேவன் சலுப்பட்டி குமாருசேர்வை முதலியோர் முக்கிய குடித் தலைவர்களாக இருந்துள்ளனர். இவர்களே இச்செப்பேட்டின்

* பொருப்பு மேட்டுப்பட்டிப் பட்டயம், பக். 137-39

மர. சந்திரமூர்த்தி, Historia Vol. I, January 1981.

சாட்சிகளாக விளங்கியுள்ளனர். இச்செப்பேட்டில் குறிப்பிடப்படும் மங்கல்ரேவு என்ற ஊர் உசிலம்பட்டியிலிருந்து தி. கல்லுப்பட்டி செல்லும் வழியில் திருமங்கலம் வட்டத்தில் உள்ளது. இதன் அருகிலேயே கரட்டுப்பட்டி, சலுப்பட்டி முதலிய ஊர்களும் இருந்து வருகின்றன. இப்பகுதியில் எழுமலை என்ற ஊருக்கு அருகில் துள்ளுக்குட்டி நாயக்கரை நினைவூட்டும் வகையில் துள்நாயக்கன்பட்டி என்ற ஊர் உள்ளது.

செப்பேட்டு வாசகம்

1. உறாமசெயம்
2. செயாஸ்ர ஆவணி மீம் கூஉ மதுரைக்கோட்டை
3. டயில் ஆரியவம்முசம் மல்லினாக்கன் மகன் றா
4. மலிங்கம்பிள்ளை சென்னப்பிள்ளை யிவாளை
5. ச் சேற்றந்த -எ- வீட்டுக்காறரை கற்றத்தாக்கள் திரு
6. மலைநாயக்கர் பெண் கேட்டாற்கள் ளென்று
7. முரிஞ்சநாட்டுப் புறத்தில் ஆரியப்பட்டி யென்று முளை
8. முளைப் பிடிச்ச ஊறுகட்டிக் குடியிருந்ததில் கள்
9. ளற் சில்லரை கூடி வறாமல் மேல்மங்கரேவி
10. ல் வந்து குடியிருந்தார்கள் அப்போது அரம
11. னையாரைக் கண்டுகொள்ள வேணுமென்று
12. சக்கரை பாக்கு வெத்திலை தெச்சனை டை கூஉ
13. பொன் வச்ச சதுரகிரிக் காமயனாக்க றவற்கள்
14. சமூகத்தில் வச்ச கண்டு கொண்டார்கள் அரம
15. னையாருக்கு சந்தோசமாகி ஆற் யெவடமென்று
16. கேள்க்க நடந்த வற்த்தமானங்களைச் சொன்னா
17. ற்கள் படி பாற்ச்சகிலை துப்பட்டி தலப்பால் குடுத்
18. து சேவுகாவிருத்தி மனுசாளென்று அரமனைய
19. றற் வச்சிருந்தாற்கள் துள்ளுகுட்டி னாக்கரென்
20. று கறட்டுமுந்தலில் ஊறுகட்டி யிறுந்தான்

21. சதிரகிரிக் காமயனாயக்கருடனே எதிரி பண்ணி
22. னான் அரமனையாற் ஆரியவம்முசத்தைக் கூப்பிட்
23. டு துள்ளுகுட்டினாக்கனைச் சங்கா(ர)றம் பண்ணி வந்
24. தியானால் கேட்ட வறந் தாறோமென்று உத்தறவாச்
25. சுது ஆரிய றாமலிங்கம்பிள்ளை சென்னப்பிள்ளை யி
26. ருபேரும் படையைப் பெருக்கி ஆயுதபாணியுடனே
27. ஊரை வளைஞ்சு துள்ளுகுட்டினாக்கனைப் பிடிச்சு
28. சங்காறஞ்செய்து அவன் ஊரையும் பிடித்து வ
29. ந்தாற்கள் றாசாவுக்குச் சந்தோசபாகி உங்களுக்கு
30. யென்ன வேணுமென்று கேட்டாற் யெங்களுக்கு
31. மேல்மங்கரேவைச் சேற்ற்த யெட்டுப்பட்டிக் கிறாம
32. த்துக்கு நாட்டாமை கணக்குற தாம்பூரசாதினப் பட்ட
33. யத்துக்கு உத்தறவாக வேணுமென்று சொன்னாற்கள்
34. அந்தப்படிக்கி உத்தறவாச்சுது பாரைக்குளம் டுஞ்
35. சையில் மடைக்குங் கிளக்கு -எ-காணி-பிஞ்சை
36. ஆத்துக்கு வடக்கு-ய-ச் சங்கிலி ஆக யிவளவு மானி
37. பம் - பெருமாள் கோவில் மானிபம் [உ] உ ட பெ
38. னன் வினாயகன் கோவில் மானிபம் [உ] ய ட பொ
39. ன் மதுரை ஆரிய கருப்பசாமி கோவில்க் கட்டி
40. கும்பிடவும் யிதற்கு சாட்சி ஆனைவெட்டித் திருமா
41. ல்தேவன் சலுப்பட்டி குமாறு சேறுவைகாற
42. ன் யிந்தபடிக்கிச் சதிரகிரிக் காமயனாச்சுறவ
43. ற்கள் திருக்கறத்தில் ஒப்பம் யிந்தப் பட்டயஞ்
44. செய்தவன் காமயனாக்கற குமறாண்டி ஆசா
45. ரி யிதை யாதாமொருத்தற் அடி அளித்தால் சதி
46. ரகிரி மகாலிங்கம் குத்துறாயப்பெருமாள்
47. கேள்ப்பாற் உ

சேடப்பட்டிச் செப்பேடு

மர. சந்திரமூர்த்தி

பதிவு அலுவலர், சென்னை

மதுரை மாவட்டம், சேடப்பட்டி வட்டம் சேடப்பட்டியில் பதிவுப் பணி தொடர்பாக இக்கட்டுரை ஆசிரியர் கள ஆய்வு மேற்கொண்டபோது இச்செப்பேடு அவ்வூர் மடத்திலிருப்பது கண்டறியப்பட்டது. இச்செப்பேடு 32 செ.மீ. நீளமும் 10.5 செ.மீ. அகலமும் உடையது. 626 கிராம் எடையுடையது.

செப்பேட்டின் அமைப்பு

செப்பேட்டின் மேல் பகுதி மூன்று வளைவுகள் உள்ள இதழ் மைப்புடையது. அதன் உச்சியில் துளையொன்று உள்ளது. இச்செப்பேட்டின் முன் பக்கம் 5 கட்டங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. மேல் கட்டத்தின் நடுவில் நான்கு கரங்களுடன் இடம்புரி விநாயகரின் அமர்ந்த கோல உருவம் புடைச் சிற்பமாக வார்க்கப்பட்டுள்ளது. அவரது இருமருங்கிலும் சூரியன் சந்திரன் புடைச் சிற்பங்களாக உள்ளன.

இரண்டாவது கட்டத்தின் வலது புறத்தில் முருகன் நான்கு கரங்களுடன் மயில் மீது அமர்ந்துள்ளான். இடதுபுறத்தில் பத்மாசனமிட்ட தேவியின் உருவம் நான்கு கரங்களுடன் காணப்படுகிறது. தேவியின் மேற்கரங்கள் இரண்டும் மலர்களைப் பற்றியும் கீழ்க்கரங்கள் அபய-வரத முத்திரையிலும் காட்டப்பட்டுள்ளன. இத்தெய்வம் அமர்ந்துள்ள பீடத்தின் கீழ் காளாஞ்சி, பணிக்கம் போன்ற பரிகலன்கள் உள்ளன.

மூன்றாவது கட்டத்தில் குதிரை மீது அரசன் (தலைவன்) ஒருவன் ஓங்கிய ஈட்டியுடன் விரைந்து செல்கின்ற நிலையில் வார்க்கப்பட்டுள்ளான். அவ்வுருவத்தின் பின்னே பணியாளன்

ஒருவன் கொற்றக்குடையினை உயர்த்திப் பிடித்த நிலையில் காட்டப்பட்டுள்ளான். அவனது இடுப்பில் வளைதடி செருகப் பட்டுள்ளது.

நான்காவது கட்டத்தில் வீரன் ஒருவன் இடுப்பில் ஒரு வளைதடியும் வலது கையில் ஒரு வளைதடியும் கொண்டு இடது கையில் ஈட்டி ஏந்தியுள்ளான். அவனுக்கு முன்புறம் மற்றொரு வீரன் ஈட்டி ஏந்தி நிற்கின்றான். அவனை நோக்கி இரண்டு வளைதடிகள் பறந்து வருகின்றன.

கடைசியாகக் கீழே உள்ள ஐந்தாவது கட்டத்தில் இரண்டு காளைகள் பூட்டிய ஏர் ஒன்றைக் கொண்டு உழும் உழவனின் புடைச் சிற்பம் உள்ளது.

பின் பகுதியில் 19 வரிகளில் செப்பேட்டு வாசகங்கள் பக்க வாட்டில் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. வரிகள் சீராக இல்லை. இப் பகுதியில் வாசகம் பொறிக்க இடம் போதாமையால் முன்பக்கம் முன் சொன்ன புடைச் சிற்பங்களின் ஊடே எழுத்துகள் பக்கவாட்டில் ஒன்பது வரிகளில் எழுதப்பட்டுள்ளன. மேலும் 'எழுத இடமில்லாமையால் செப்பேடு முற்றுப் பெறாமலுள்ளது.

இச்செப்பேடு முழுதும் தமிழ் மொழியில் தமிழ் எழுத்துகளில் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. மேலும் நாயக்கர் காலப்பேச்சு வழக்கினை ஆங்காங்கு காண்கிறோம். இச்செப்பேடு "சுபத்தி சிறீமன்" என்று தொடங்குகிறது "அகுதம் நினைச்ச பெயர் சுங்தை" என்று செப்பேட்டின் இறுதி முடிவுறாமல் காணப்படுகிறது.

செப்பேட்டுச் செய்தி

இச்செப்பேடு நெடுங்குளம் நாட்டில் அங்குளமான பெரிய குளத்தைச் சேர்ந்த தாமரைக்குளம், சேடர்பட்டி, மேல்மங்கலம், வடுகர்பட்டி, அழகிரிநாயக்கன்பட்டி ஆகிய ஊர்களைச் சேர்ந்த காத்தானம்பலக்காரன், தம்பானம்பலக்காரன், குஞ்சாய அம்பலக்காரன், காரணம்பலக்காரன் ஆகிய உறவின் முறை அம்பலக்காரர்களால் கி.பி. 17-ஆம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்ட செப்பேடாகும்.

இவர்கள் ஒரு மடஆலயம் ஏற்படுத்தி அதற்குப் பாணிபாத்திபவனரையன் மகன் சங்கரமூர்த்திப் பண்டாரத்தைப் பட்டங்கட்டித் தலைவராக்கி மடச்செலவுகளுக்காகத் தாங்கள் செலுத்த வேண்டிய முறை, வருமானங்களைத் தீர்மானித்துப் பட்டயம் கொடுத்துள்ளனர். வருத்தினைக்கு நவதானியம் ஒரு கலமும், அன்னிக்குடிக்கு மூன்று குறுணியும், (மரக்கால்) கல்யாணத்துக்கு 4 படி அரிசியும் கொடுப்பதாகச் சம்மதித்துள்ளனர். இந்த வருவாய் கொண்டு மடம் வளமாக நடக்க வேண்டும் என்று விரும்பினர்.

அம்பலக்காரர்கள் சிலபெருமான் வியர்வையில் தோன்றியவர்கள் எனப்படுகின்றனர். பல்லவர் மற்றும் சோழர்களை வென்றவர்கள் என்பதனால் இவர்கள் பாண்டியர்களுடைய வீரர்கள் எனலாம். இவர்கள் செங்காவிக்கொடி, காலிக்குடை, காலிச் சிவிகை முதலிய சிறப்புச் சின்னங்கள் உடையவர்கள், அளவில்லாத சேனையைச் சோட்டையால் வென்றவர்கள். சோட்டை என்பது வளைதடியைக் (A kind of curved cudgel, used as a weapon) குறிக்கும். செப்பேட்டில் வார்ப்புப் படங்களாகக் காட்டப்பட்டுள்ளதில் இரண்டு வளைதடிகள் பறப்பது போலவும் காட்டப்பட்டுள்ளது சிறப்பாகும்.

செப்பேட்டில் குறிக்கப்படும் மடம் சேட்பேட்டி மடமாக இருக்கலாம்.

காலம்

இதனில் குறிக்கப்படும் யுவ ஆண்டும் கலியாண்டும் ஒன்றுக் கொன்று சரிவரவில்லை. கலிவருடம் 4788-ம் (கி. பி. 1687) யுவ வருடமும் சரியானது என்று கொண்டால் இது கி. பி. 1636 அல்லது 1696-ல் அதாவது 17-ஆம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்ட செப்புப் பட்டயமாகும். செப்பேட்டில் மன்னர் பெயரேதும் இல்லாததால் இது மதுரை நாயக்கர் ஆட்சிக்குப் பிறகு கி. பி. 17-ஆம் நூற்றாண்டின் கடைசியில் எழுதப்பட்டது எனலாம்.

அம்பலக்காரர்களின் சிறப்பு

முதலில் அம்பலக்காரர்களின் பெருமை சொல்லப்பட்டுள்ளது. இவர்கள் திருமணமான பெண்களின் தாலிக்கு வேலி போன்றவர்

தளர்ந்தவர்களை நிறுத்தியவர்கள். அஞ்சணங்காத்தவர், அடைக்கலம் காத்தவர், செங்காவிக் கொடியும் காவிக் குடையும் காவிச் சிவிகையும் உடையவர்கள். அரவணி அரனார் அகத்தில் வேர்வைக் கரமது வாங்கிக் காசி மேல் உடன் நிலவணி சடையுள்ளான் இஷ்டபுத்திரர். சங்கு முதலிய படைக்கலன்களும், வெண்சாமரையும் விளங்கத் தோன்றியவர். இளமுகிலெனும் கச்சியர் நகரின் காவலர், காவலர் ஈட்டிக்கு எதிர்த்து (வெற்றி) மாலை இட்டவர், மட்டில்லாத சேனையைச் சோட்டை (வளைதடி-வளரி) யால் வென்றவர்கள், யானைப்படை, குதிரைப்படை மிகுந்த சோழனை அன்று விளங்கக் (துலங்க) கட்டியவர்கள், வெட்டி குத்தி மீண்டும் வெட்டி பேர் பாடிய (பரணி) தாராசுரனை உதுரம் (உதிரம்) படையற வெட்டும் சகாயவீரர், வெள்ளைக்குடை, வெண்சாமரம் வாய்ந்த பெருமான் (இவர்கள் முதலான்) என்று அம்பலக்காரரின் சிறப்பு சொல்லப்பட்டுள்ளது.

வருத்தினை

இச்செப்பேட்டில் வருத்தினை என்று வரும் சொல் குறிப்பிடத் தக்கதாகும். மடத்திற்கு வழங்கப்பட்ட ஒரு கட்டணம் என்ற கருத்தில் இச்சொல் இங்கு பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது எனக் கருதலாம். ஏனெனில் விஜயநகரர் காலத்திய வருவாய்ச் சொற்களை ஆய்வு செய்த பேராசிரியர் கராஷிமா தலைமையிலான குழு கி. பி. 1400-1600 இடைப்பட்ட காலத்திலான கல்வெட்டுகளில் கீழ்க்கண்ட வர்த்தனை என்ற பின்னொட்டுள்ள வருவாய்ச் சொற்களைத் தொகுத்துள்ளது. அதிகார வர்த்தனை, அவசர வர்த்தனை இராயச வர்த்தனை, காடுகாவல் வர்த்தனை, கரணிக்கர் வர்த்தனை கோவை வர்த்தனை, நிருப வர்த்தனை, ஓலை வர்த்தனை, பழனம் வர்த்தனை புதுராயச வர்த்தனை, சாலை வர்த்தனை ஆகியவை அவ்வருவாய்ச் சொற்களாகும்.*

இவை அனைத்திலும் வர்த்தனை என்ற சொல் ஒருவகை கட்டணம் (Fee) என்ற பொருளிலேயே பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. வர்த்தனை என்பதன் திரிபே இச்செப்பேட்டில் காணப்படும் வருத்தினை என்ற சொல். எனவே மடத்திற்கு வழங்கப்பட்ட கட்டணம் என்று இதைச் சொல்லாம்.

1. சுபத்திசிறீமன் தாலிக்கு வேலி தளந்தவர்
தாபரம் அஞ்சனங் காற்கும் அடை
2. கலங் காத்தான் செங்காவிக் கொடியுடையோன்
காவிக் குடையுடையே
3. ான் காவிச் சிவிகையுடையோன் அரவணியரனார்
ரகத்தில் வேர்வை கரமது
4. வாங்கி காசி மேலுட னிலவணிச்சடை யுள்ளா
னித்த புத்திரராகிய ச
5. ங்கு சேர்படை வெண்சாமரையுடன் துலங்க
யிவர் சுருபமாய் வந்த வ
6. ரிகல் மிகத் தோன்றி யிலமுகிலெனுங் கச்சியர்
நகரி காவலராகிய காவல
7. ரீட்டிக்கு மாலை யெதுத்தே யிட்டவர் மட்டில்லாச்
சேனையை சோட்
8. டையால் வென்றவர் வேளமும் பரியிமிகுந்திடு
முன்னாள் சோழனை
9. அன்று துலங்கக் கட்டி முறைப்பாடு வெட்டி
முறியக் குத்தி பிற்ப்பாடு வெ
10. ட்டிப் பேர்பாடிய தராசுவனை யுதுரம்
படையற வெட்டும் தரவிட்டிகமுள்ள ச[ஹா]
11. யவீரர் வெள்ளைக் குடைக்கும் வெண்
சாமரைக்கும் கள்ளவே வாய்த்த பெருமான் வா
12. ழி வாழி வையகம் வாழி ஊழிகாலம் உகந்திட
வாழியே என்ற கலியுக சகார்த்தம் சகூ
13. ளாஅயஅ ன் மேல் செல்லா நின்ற யுபநூ அனி
மீ மரு உ நெடுங்குள நாட்டாலங்குளமா
14. ன பெரியகுளத்திற் சேர்ந்த தாமரைக்குளம்
சேடர்பட்டி மேல்மங்கலம் வடுகர்பட்
15. டி அழகிரினாயக்கன் பட்டி இவடத்திலுண்டாகிய
அம்பலகாறரில் காத்தானம்பலகாற

16. ன் தம்பான(ர)ம்பலகாறன் குஞ்சாயம் பலகாறன்
காரனம்பலகாறன் இவர்கள் [உ]
17. ண்டாகிய உறவின்முறை பவன அம்பலகாறனை
வோரும் இன சம்மதமாய் மடவா[லைய]
18. முண்டு செய்து பாணி பார்த்திபவனரைய
னவர்கள்ப் புத்திரன் சங்கரமூர்த்திப் பண்டாரத்து
19. க்குப் பட்டையங் கொடுத்தபடி இற்றைனாளிந்த
மடபதிக்கு வருத்தினை எருக

பின்பக்கம்

20. தவசம் சுரு அன்னிக்குடிக்கு நூயும் கலியா
21. ணத்துக்கு னாலு படியரிசியுமென்று
22. உறவின் முரையாரனைவே
23. ாருங் கூடி கையெழுத்திட்டு பட்டையமு
24. குடுத்தோம் அந்தப்ப
25. டிக்கு வாங்கி கொண்டு மடவாலையம்
26. வளம் பண்ணிக் கொண்டு சுகதிலே
27. இருக்கவும் இந்தத் தன்மத்துக்கு யா
28. தாமொருவனகுதம் நினைச்ச பெயர் கெங்கை**

* Table 9; 'Vijayanagar Rule in Tamil Country as Revealed through a statistical study of Revenue Terms in Inscriptions' N. Karashima and others, 1988, Japan.

** செப்பேடு முற்றுப்பெறவில்லை.

Story of Ciruttondar in Sculptures

Natana. Kasinathan
Director of Archaeology

Among the 63 Saiva saints, a few's way of life seem to have penetrated into the hearts of public. Hence, they had remembered their stories either by enacting their life on the stages or by singing the songs while they play Kummi and Ammanai. In this respect, the life of Kannappar and Ciruttondar are the best examples.

In addition to this, the royal personages appear to have sculpted the stories of Saiva saints on the walls of temples. The best example for this comes from Rajarajeswaram temple, Darasuram, Thanjavur district; Rudrapati temple, Kilakkadambur of South Arcot Vallalar district; Siva temple, Siddhaiyankottai, Dindugal district. But in these temples the full story of any Saiva saint has not been portrayed but only the important event in the Saiva saint's life is found sculpted. Pressing oil in Kalianar's story, cutting the leg of his father in Chandesa's, cutting the hands of his wife in Kalarsingars, cutting the nose of the wife of Kalarsingar in Serutunaiyandar's, raising from the tank by holding the stick at each end by the saint and his wife in Nilakanta's etc. are the events found in the panels.

On the other hand the full story of Chandesa is found sculpted in panels on the walls of both Gangaikondacholisvaram and Rajarajeswaram temples of Gangaikondacholapuram and Thanjavur respectively. In Tamilnadu, the complete story of Ciruttondar is found portrayed only at Kanchipuram,

It is a known fact why Kanchi was chosen as a fitting place for narrating this story in sculpture. Ciruttondar was the general of Pallava king Narasimhavarman who ruled at Kanchi. But the inexplicable wonder is the importance of this story was not felt either during the Pallava or Chola period but only at the time of Vijayanaga rulers.

Now we will turn our attention to the sculptures found portrayed in kanda portion of adhishtana of a mantapa built during Vijayanagar period, as the royal emblem the boar, sun, moon and katvanga are seen carved on the western wall of it. The adhistana portion of this mantapa appear abnormal and disproportionate comparing to the height of it but it seems that the architect had wantonly built such a high adishtana having in his mind to find space for portraying this story.

According to Periyapuram, the story of Ciruttondar is as follows:

Paranjothi, born in a Mamattirar family at Chengattankudi in Cholanadu, had grown learning Vedam, Sanskrit literature and the art of warfare. Besides, he had developed an uncontrollable faith in Siva.

Then he served as General under the Pallava king probably Narasimha I. On one occasion he took expedition to Vatapi and won victory over Chalukya ruler and returned to his capital with large number of booty. Having heard the victory, the emperor overwhelmed with joy and appreciated his valour. At that time, the ministers informed the emperor about Paranjothi's deep attachment in holy services. Having heard this message, emperor felt sorry for having sent him to Vatapi on expedition and pleaded for his forgiveness.

Afterwards he sent Paranjothi to his native place as desired by him with heavy amount and gift of lands. Having

returned to his place, he resumed his holy services in the temple of Ganapaticcaram *i.e.* the Siva temple named after Ganapathi.

While he was living with the satisfaction of serving food to the devotees of Siva, he was blessed with a son by his wife and named him as Siralan. He was brought up and sent to school.

On hearing the services of Ciruttonder, Siva desired to test the fidelity in him. Hence descending from Kailash, Siva came to Tirucchengattankudi in the disguise of a Bhairavar. After having known the address of Ciruttondar on enquiry, he came before his residence and questioned if Ciruttondar who fed devotees everyday was in that house.

Rejoicing that was the call of a devotee, Sandananangai, the Tati (servant maid) of Thiruvencattunangai came to the entrance and requested the devotee to get into the house. Bhairava refused saying where the woman was alone, he would not enter into that house. Apprehending that this devotee would leave away, Venkattunangai who was working at the kitchen hurriedly came to the entrance and pleaded Bhairava to be at her residence explaining that her husband had gone in search of devotees and would return soon. In reply to her request, Bhairava told that his native was Uttarapati and came here specially to see Ciruttondar and as he would not wait in his house without him he would be under the shadow of Atti tree in Ganapaticcharam.

While Ciruttonder explained his ill-fate of not seeing even a single devotee, his wife informed about the visit of a Bhairava and his waiting under Atti tree in Ganapaticcharam. On hearing this message, Ciruttondar felt that he was blessed by Almighty and hurriedly reached before Bhairava and pleaded to go over to his residence for taking food.

Bhairavar replied to Ciruttondar that Ciruttondar could not offer food to him for that would be difficult. Ciruttondar promised that he could offer whatever he desired. Then Bhairavar told that he needed the flesh of cow. Ciruttondar readily accepted to offer that food saying that he had three kinds of flocks namely cows, buffaloes and sheep. But Bhairavar immediately explained that the cow what he wanted was not an animal but human cow, below the age of five without any defect. That too was not difficult for him, replied Ciruttondar.

Then Bhairava began to narrate how the human cow should be. He should be only one to a family and should be cut by his father, while his mother was holding him. For this Ciruttondar happily told that nothing would be difficult to him if Bhairava was pleased to take food at his residence,

Ciruttondar returned to his home and narrated the discussion to his wife. At once, Venkattunangai exclaimed how they could get a child who would be the only son of a family. If a huge amount was offered one could get a child of that nature but would the father and mother agree to cut their child, said Ciruttondar and suggested that they could call their own son. Accepting the suggestion, Venkattunangai also requested him to bring their son immediately. Ciruttondar went to school and brought him carrying on his shoulder. The child was received by his mother who bathed him after having done all kinds of makeups to him.

While the father caught hold of hair of his son, the mother clung the legs of her son in between her thighs and caught hold of his hands by her hands. Then Ciruttendar cut off the head.

Venkattunangai cooked all the flesh except the head thinking that it would not be a holy thing for offering. At once Ciruttondar went to Atti tree and invited the Bhairavar

with deep veneration Bhairavar came to his house and was received with all respects by his wife. After requesting him to be seated they served the flesh and Ponakam (sweet water). When Bhairavar saw the food, he enquired if all flesh had been served. To this Venkattunangai replied that she spared the head since it would not be fit for holy offering. Bhairavar said that he would eat that too. When Ciruttondar and his wife were very much annoyed for their innocence, Sandananangai, the maid servant brought the cooked flesh of the head saying that she had cooked that expecting that the Bhairavar would ask that too. Immediately the head flesh was also served.

At this stage, the Bhairavar told that there should be one more devotee to partake these food with him. Finding no other devotee, Ciruttondar himself was asked by him to share. As Ciruttondar began to eat the food sitting by the side of Bhairavar, he was asked to call his son if he had one. Ciruttondar replied that his son would not help them then. However due to his persistence, Ciruttondar and his wife came out of their house and called their son Siralan with loud cry soaked with sorrow. To their surprise Siralan came as if he came from the school. Taking their son with immeasurable joy, they returned to the place where Bhairavar was seated. Alas; they could not see the Bhairavar and the cooked flesh. So they felt deep sorrow and fell on the floor weeping and wondered where would he be hidden. When they came out with grief stricken mind they were blessed with the holy appearance of Lord Siva, Parvati and Muruga seated on their mount bull. Having pleased with Ciruttondar's holy services, Lord Siva took Ciruttondar, his wife, his son and their maid-servant to Kailash the abode of Lord Siva to be always under his feet.

The above touching story is found sculpted from the south western corner of the mantapa with minor variations.

On the Western side of the mantapa

1. In the first panel Venkattunangai and Sandana-
nangai are seen cooking food while Ciruttondar
serves food to one sanyasin (devotee).
2. Ciruttondar brings another devotee on the next day.
3. Siva comes as Bhairava and enquires if this is the
house of Ciruttondar. Tiruvenkattunangai, the wife
of Ciruttondar requests him to get into the house
to take food. Refusing the invitation, he goes to
Ganapaticcaram.
4. Ciruttondar, finding no devotee, goes to the shrine
of Lord Ganapati and prays before him.
5. Ganapati is seated on his mount mouse (Mushika)
having his trunk turned to left.
6. While Ciruttondar returned to his house with grief
stricken heart, his wife informs the visit of one
devotee saying that he hails from Uttarapati and
urges him to go to Ganapaticcaram in order to
invite him.
7. Bhairavar is seated holding a linga by his right hand
under the shadow of Atti tree.

On the Northern side of the mantapa

8. It seems that Venkattunangai or her servant also
accompanied Ciruttondar to invite him.
9. She is shown wisking away by Bhairavar.
10. Siralan is being taught by his teacher.
11. Siralan is standing in the midst of his classmates.
12. Siralan is reading along with his fellow students.
13. Siralan's uncle seems to have come to take him to
his home and obtains permission to take him.
14. His uncle carries him on his shoulder.
15. His mother receives him from his uncle.

16. His mother, keeping him on her lap, applies oil on his head.
17. Venkattunangai and her servant bathe him by holdin each hand on either side.
18. After bath, his mother carries him on her hip.
19. His mother and her servant feed food to him.
20. Siralan is put on the bed for sleep.

On the eastern side of the mantapa

21. While his mother catches hold of his hand, his father catches hold of Siralan's hair by his left hand and cuts his neck by his right hand with the help of a sword.
22. Siralan's bones and flesh are cut by cutting blade.
23. Venkattunangai's servant crushes the head with the help of a mace in a small barrel.
24. Venkattunangai and her servant give the cooked food to Ciruttondar to serve to Bhairava.
25. Bhairava and Ciruttondar bear a handful of food to eat.
26. Venkattunangai and the Bhairavar call Siralan. Siralan is shown crawling without his head from an elevated place.
27. Ciruttondar, his wife, her servant and Siralan pray before Siva and Parvati who are seated on the mount bull.
28. Ciruttondar, his wife, her servant and Siralan stand before Siva and Parvati in anjali hasta at Mount Kailash.

In this sculptural narration, we could find a few deviations from Periapuranam. The deviations are as under.

1. Ciruttondar worships before Ganapati instead of Siva

2. Venkattunangai or her servant also seems to have accompanied Ciruttondar to invite Bhairava and she was driven away by the Bhairava.
3. Siralan was brought not by his father, but appears to be by his uncle from the school.
4. Maid servant crushes the head of Siralan by a mace.
5. Siralan was called not by his father and mother but by Bhairava and his mother.
6. Siralan is not coming as if he comes from the school but is crawling from an elevated place that too without head.

The above deviations make us to presume that the story should have undergone some changes due to the regional variations or due to passage of time. This story is found elaborated with some overtones in later periods. 'Peria eluttu Ciruttondapattan katai' and 'Ciruttondan Kummi' and 'Siralan Ammanai' alias 'Ciruttonda pattan kathai' are the best examples for more interpolations in the story. It was perhaps for attracting the public to embrace Saivism.

As said in the introduction, this story appears to have very much touched the heart of the common folk. Hence they are celebrating this event as a festival in South Arcot Vallalar and Thanjavur districts. On Bharani Nakshatra of Chittirai month, every year this festival known as 'Siralan Vizha' is being celebrated even in remote villages. On this day, they make one to act as Bhairava, to go round begging. Finally they cook food as 'Siralan Kari' (flesh of Siralan) with the help of Blackgram powder adding few other ingredients and distribute among public. This food is received with veneration especially by the women who have no issue.

தமிழ்நாடு அரசு தொல்பொருள் ஆய்வுத்துறையின் அச்சுத்தில் அச்சிட்டு

இத்துறை இயக்குநர். திரு. நடன. காசிநாதன் அவர்கள் சார்பாக

திரு. மா. சந்திரமூர்த்தி, பதிவு அலுவலரால்

வெளியிடப் பெற்றது.

Fig: 1. Venkattunangai and her servant Santananangai bathing Siralan and carring him.

Fig: 2. Ciruttondar and his wife, cut the neck of Siralan

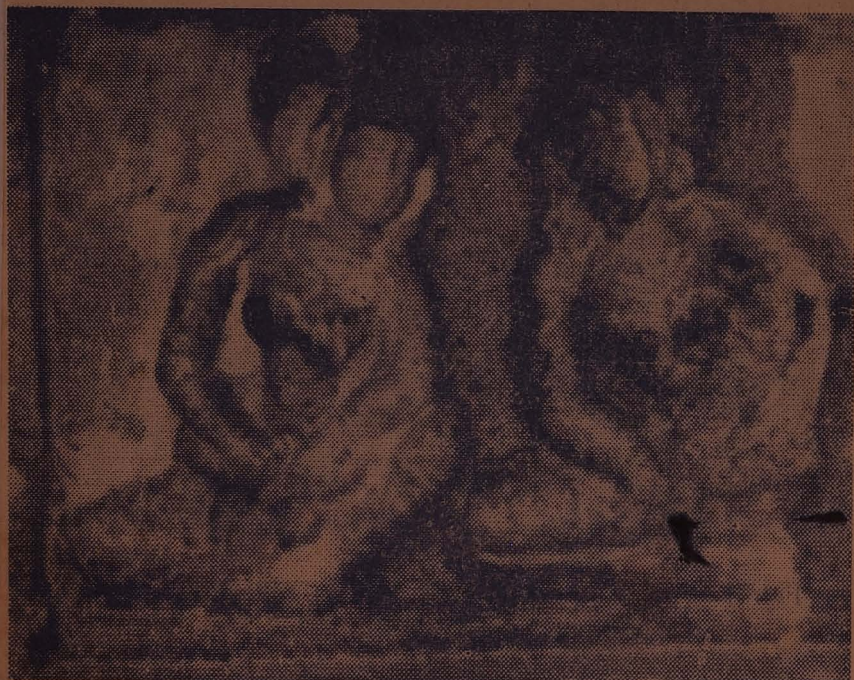

Fig: 3. Thiruvankattunangai and Sandananangai
preparing the flesh for food.

Fig: 4. Venkattunangai and her servant cooking the food (right),
and Ciruttondar serves the food to Saint (left).